

5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja błędnie zrozumiała warunki umowy stwierdzając, że FIH powinno zwrócić 254 miliony DKK FSC (motyw 116) tytułem różnicy pomiędzy przenoszoną wartością a rzeczywistą gospodarczą wartością aktywów.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty, ponieważ Komisja naruszyła swój istotny obowiązek proceduralny w postaci uzasadnienia jej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2014 r. – Duro Felguera przeciwko Komisji

(Sprawa T-401/14)

(2014/C 253/67)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Duro Felguera, SA (Gijón, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. López Gómez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji kwalifikującej całokształt środków fiskalnych, zgrupowanych pod wspólną nazwą „hiszpański system leasingu podatkowego” (Sistema Español de Arrendamiento Financiero, SEAF), jako niezgodną ze wspólnym rynkiem nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których wskazano inwestorów zgrupowań interesów gospodarczych (ZIG) jako jedynych beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jednocześnie jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawarty w nim nakaz odzyskania rzekomej pomocy narusza ogólne zasady prawa UE;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie zgodności z prawem prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie zaskarżona jest ta sama decyzja, co w sprawie T-515/13 Hiszpania przeciwko Komisji.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. W pierwszym zarzucie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 TFUE ze względu na to, że uznaje się w niej SEAF i składające się nań środki za pomoc państwa. Zdaniem skarżącej ogólne podejście Komisji jest błędne, gdyż myli się w nim szereg transakcji prywatnoprawnych prowadzonych przez podatników w celu zoptymalizowania swoich zysków z ustanowieniem mechanizmu ad hoc przez organy podatkowe w celu stworzenia ulg podatkowych.
2. Drugi zarzut skarżąca opiera na tym, że Komisja nieprawidłowo ustaliła beneficjenta pomocy, gdyż sama Komisja przyznaje, że odbiorcą pomocy, czy też jej większej części, jest armator nabywający statek, nie zaś ZIG. Choć bowiem wcześniejsza amortyzacja wnioskowana jest przez ZIG i w pierwszej chwili przynosi korzyść jego członkom, przechodzi ona w 90 % na przedsiębiorstwa żeglugowe.

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 107 i 108 TFUE ze względu na zakwalifikowanie stosowania hiszpańskiego systemu opodatkowania za tonaż w pewnych przypadkach jako nowej pomocy państwa – zamiast pomocy istniejącej.
4. W czwartym zarzucie skarżąca podnosi naruszenie art. 107 i 296 TFUE ze względu na to, iż Komisja nie uzasadniła odpowiednio powodów, dla których ZIG i ich inwestorzy zostali uznani za jedyńskich i ostatecznych beneficjentów pomocy państwa i zmuszeni do jej zwrotu.
5. W piątym zarzucie, pomocniczo, skarżąca podnosi, że zwrot pomocy jest niemożliwy, ponieważ w zaskarżonej decyzji naruszono ogólne zasady równego traktowania, proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań.
6. W zarzucie szóstym, pomocniczo, skarżąca podnosi, że zachodzi naruszenie zasady powierzenia kompetencji na podstawie art. 107 i 108 TFUE, art. 14 rozporządzenia Rady nr 659/1999 oraz art. 19 Karty praw podstawowych UE, ze względu na to, iż w zaskarżonej decyzji rozstrzygnięto w przedmiocie ważności postanowień umownych zamieszczonych w prywatnoprawnych umowach zawartych na podstawie prawa hiszpańskiego między inwestorami i innymi podmiotami prywatnymi.

Skarga wniesiona w dniu 10 czerwca 2014 r. – Promoinmo przeciwko Komisji

(Sprawa T-406/14)

(2014/C 253/68)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Promoinmo, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. López Gómez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji kwalifikującej całokształt środków fiskalnych, zgrupowanych pod wspólną nazwą „hiszpański system leasingu podatkowego” (Sistema Español de Arrendamiento Financiero, SEAF), jako niezgodną ze wspólnym rynkiem nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których wskazano inwestorów zgrupowań interesów gospodarczych (ZIG) jako jedyńskich beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jednocześnie jedyńskich adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawarty w nim nakaz odzyskania rzekomej pomocy narusza ogólne zasady prawa UE;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie zgodności z prawem prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty w niniejszej sprawie są takie same jak w sprawie T-401/14 Duro Felguera przeciwko Komisji.
